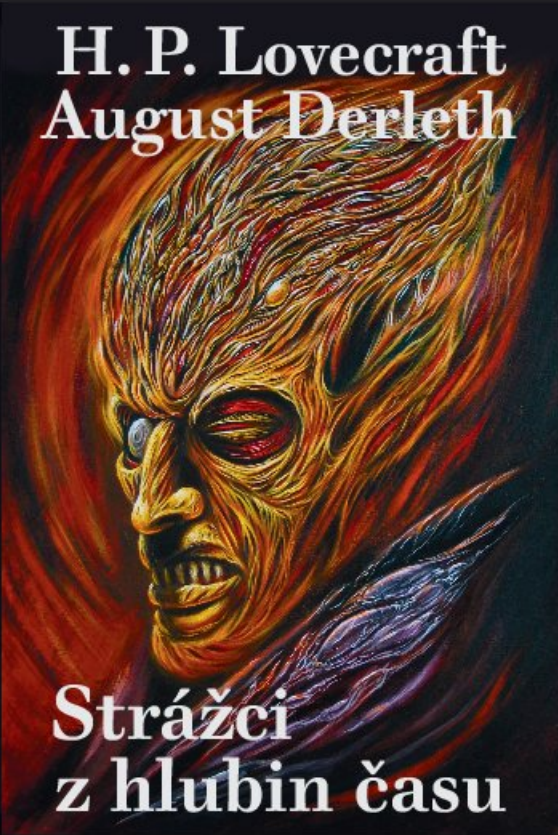

H. P. Lovecraft
August Derleth

Strážci
z hlubin času

STRÁŽCI Z HLUBIN ČASU

H. P. Lovecraft
&
August Derleth

Strážci z hlubin času

Šestnáct mrazivých povídek

VOLVOX GLOBATOR

H. P. Lovecraft & August Derleth
Strážci z hlubin času

Copyright © August Derleth, 1974
Translation © Jindřich Veselý, 2016
Illustrations © John Coulthart, 2016

ISBN 978-80-7511-323-8
ISBN 978-80-7511-324-5 (epub)
ISBN 978-80-7511-325-2 (pdf)

„Lovecraft: temný barokní princ XX. století.“

STEPHEN KING

Ten, kdo číhá na prahu

I. BILLINGTONŮV LES

Severně od Arkhamu se temně tyčí divoké hustě zalesněné kopce. Je to kraj, jímž protéká řeka Miskatonic směrem k moři, téměř na okraji zalesněné oblasti. Cestující v těchto končinách mají jen zřídka chuť jít dál než na okraj lesa, třebaže tam vede nezřetelná cesta, která se pravděpodobně vine dál skrze les do kopců, k řece Miskatonic, a potom se vrací zpět do otevřené krajiny. Opuštěné domy, dosud odolávající zubu času, vypadají vesměs až překvapivě podobně; jsou to působením povětrnosti zpustošené ruiny, a ačkoliv je samotná zalesněná oblast životodárná, nezdá se, že by okolní krajina byla úrodná. Na cestujícího – jenž se vydá po Aylesbury Pike, která začíná na River Street v Arkhamu a pokračuje zvolna západně a severozápadně od prastarého města s mansardovými střechami na podivný osamělý dunwichský venkov za Dean's Corners – vskutku nevyhnutelně zapůsobí to, co na první pohled vypadá jako opětovné zalesnění této oblasti, avšak při bližším zkoumání se ukáže, že to nejsou mladé, ale prastaré houževnaté stromy, jimž se podle všeho daří dobře a rostou dál celá staletí poté, co by si na nich čas měl jinak vybrat svou daň.

Lidé z Arkhamu si takřka nic z toho nepamatují; existovaly zde legendy, temné a nejasné, nad nimiž jejich babičky dumaly u krbu. Některé z pověstí pojednávaly o horečnatých časech čarodějnických procesů. Jak už to však s podobnými příběhy chodí, jejich mlhavé stopy nakonec zmizely úplně a nebylo co říci kromě toho, že se les jmenuje „Billingtonův“, kopce

že jsou „Billingtonovy“ a okolní pozemky a domy – včetně velkého domu, který vidět nebylo, ale přece tam stál, skrytý hluboko v lesích, na hezkém pahorku – že leží „blízko věže a kruhu kamenů“. Mocné staré stromy nikoho z cestujících nelákaly a temný les nestrpěl žádného poutníka, a to ani ty hordy mrchožroutů, kteří se shánějí po starodávných obyčejích, legendách a zařízeních domů, jež by snad mohl lákat starý Billingtonův dům. Lesům se lidé vyhýbali; náhodní pocestní se v nich nezdrželi, poháněni podivnou nechutí, pro kterou neměli žádné vysvětlení, a kvůli fantaziím a představám, díky nimž bez zdráhání dospěli bezpečně zpět domů, ať už to bylo do Arkhamu, Bostonu anebo některé z osamělých vesniček massachusettského venkova.

Vzpomínky na „starého Billingtona“ se dochovaly díky dávno mrtvým obyvatelům Arkhamu ze starých časů. Jmenoval se Alijah Billington a začátkem devatenáctého století měl postavení venkovského šlechtice. Přebýval v domě, jenž předtím náležel jeho dědovi a pradědovi, aby pak ve stáří opustil břehy své vlasti a dospěl do Anglie, do kraje jižně od Londýna. Od té doby o něm už nikdo neslyšel, třebaže jeho daně náležitě platila právnická firma, jejíž adresa v Middle Temple Lane propůjčovala legendě o starém Billingtonovi důvěryhodnost. Desetiletí pravidelně ubíhala; dalo se předpokládat, že se Alijah Billington připojil ke svým předkům, stejně jako jeho právníci; rovněž bylo jisté, že Alijahův syn Laban dosáhl dospělosti a synové právníků jeho otce jednali obvyklým způsobem; uběhla desetiletí, nicméně poplatky, které bylo třeba každoročně zaplatit jako daně, jimiž bylo obtíženo opuštěné vlastnictví, byly řádně vypláceny newyorskou bankou, takže majetek dále nesl Billingtonovo jméno, i když se někdy v době kolem začátku dvacátého století vyprávělo, že poslední z mužských potomků Billingtonova rodu, který byl nepochybně Labanovým synem, nezanechal mužského potomka a pokračovatelkou ro-

du byla jeho dcera, jejíž jméno nebylo známé kromě toho, že se o ní hovořilo jako o „paní Dewartové“, nicméně tyto bezvýznamné klepy obyvatele Arkhamu nezajímaly a brzy se na ně zapomnělo, protože konec konců co byla nějaká paní Dewartová, kterou nikdy neviděli, proti přetrvávající vzpomínce na starého Billingtona a „zvuky“ s ním spojované?

Tuhle věc si lidé o starém Billingtonovi pamatovali, a zvláště na ni vzpomínali potomci těch nemnohých starých šlechtických rodin, kteří v průběhu generací působili, pokud to bylo možné, jako účetní místního panstva. Působení času se však ukázalo natolik mocné, že se nedochoval žádný konkrétní příběh; jen se říkalo, že zvuky bývalo častokrát slyšet za soumraku a v noci v zalesněných kopcích, kde Billington žil; nebylo však jasné, jestli za ně byl odpovědný sám Alijah, anebo zda pocházely z jiného zdroje. Skutečnost je taková, že by Alijah Billington byl zcela zapomenut, kdyby nebylo onoho zapovězeného lesa, divočiny s bujným porostem a skrytými bažinami v jeho hloubi poblíž domu, z nichž se za jarních nocí ozývalo pískání a kvákání žab, jaké nebylo slyšet nikde jinde v okruhu stovek mil kolem Arkhamu, a odkud v létě vycházel takřka nepřírozený přísvit, jenž blikal a tančil po nízkých mračnech za temných nocí. Zář pocházela podle obecného mínění od hejn světlušek, které zde odpradáвна sídlily společně s žabami a rozličnými dalšími stvořeními. Zvuky ustaly, když zemřel Alijah Billington, avšak skřehotání žab pokračovalo dál a nezmizela ani zář světlušek, podobně jako sbor lelků, který se ozýval za letních nocí, neztichl ani v nejmenším.

Po mnoha letech, kdy zůstávalo místo opuštěné, se jednoho dne v březnu roku 1921 objevila zpráva o tom, že by mohl být velký starý dům znovu otevřen, záležitost to vzbuzující vzrůstající zvědavost a zaujetí obyvatel okolního kraje. Ve sloupcích listu *Arkham Advertiser* byl otištěn krátký a úsečný inzerát, v němž pan Ambrose Dewart hledal pomoc při opravách a re-

novaci „Billingtonova domu“; přihlásit se lidé mohli přímo jemu v jeho pokoji v hotelu Miskatonic, jenž byl v té době jakousi noclehárnou používanou Miskatonic-kou univerzitou. Ukázalo se, že pan Ambrose Dewart je středně vysoký muž s jestřábím nosem, který byl snadno k poznání podle svatozáře zrzavých vlasů, jež mu dávala vzhled člověka s tonzurou. Měl upřený zrak, tenké rty a zdál se být přehnaně korektní a obdařený jakýmsi suchým humorem, který dělal příznivý dojem na jím najaté dělníky.

Ještě než dalšího dne vyšlo slunce, vědělo se po Arkhamu, že Ambrose Dewart skutečně je přímým potomkem Alijaha Billingtona, jenž putoval k břehům země svých předků a byl přijat jako jeden z nich; zůstali zde tři nebo více generací a nyní měl poslední potomek rodu v úmyslu se vrátit. Byl to muž zhruba padesátiletý, snědý, jenž ztratil svého jediného syna ve Velké válce, neměl žádné další potomky a odcestoval do Ameriky, která mu měla sloužit jako útočiště po zbytek jeho dnů. Přicestoval do Massachusetts před čtrnácti dny, aby zjistil, jak se to má s jeho majetkem; to, co zde našel, ho evidentně uspokojovalo, protože si dělal plány na obnovu starého domu, který tak měl dosáhnout vši své někdejší slávy, třebaže majitel brzy zjistil, že se v této době bude muset vzdát své touhy po jistých aspektech moderního života, po nichž se sháněl – jako je třeba elektrina, protože nejbližší vedení bylo několik mil odtud a kvůli technickým obtížím, které bylo třeba překonat, nebude možné zavést hned proud. S ostatními svými plány však neměl žádný důvod otálet a celé jaro práce pokračovaly; dům byl obnoven, byla k němu vybudována silnice, která vedla i za něj, na vzdálenou stranu lesa, a v létě se pan Ambrose Dewart oficiálně ujal svého vlastnictví, opustil své ubytování v Arkhamu a dělníky propustil s pěkným příplatkem, aby se vrátili do svých rodných míst naplnění obdivem a údivem nad vybavením domu starého Billingtona, který připomínal Craigie Hou-

se v Cambridge, v němž dlouhý čas přebýval básník Longfellow; podívovali se i krásnému starému scho-dišti s působivými rytinami a studovně, která byla celá dvě podlaží vysoká a v jedné stěně měla velké okno z různobarevného skla směřující k západu; rovněž se divili knihovně, které se lidská ruka nedotkla celé ty roky, stejně jako mnoha dalším kusům vybavení, o nichž se pan Dewart domníval, že by mohly mít pro kteréhokoli milovníka starožitností velkou cenu.

Brzy se začalo hovořit o tom či onom a zároveň někteří záměrně pátrali po konkrétních vzpomínkách na starého Billingtona, o němž se říkalo, že nebyl svým zevnějškem nepodoben svému potomkovi. Mezi spekulacemi, které se rozšířily, se v kraji kolem Dunwiche znovu objevilo vyprávění o „zvucích“, jež byly spjaty se starým Billingtonem, a začaly se šeptat různé další v jistém smyslu děsivé pověsti, nicméně nikdo nedovedl říci, odkud přesně vzešly, kromě toho, že pocházejí z části dunwichského venkova, kde žijí Whateleyovi, Bishopovi a několik posledních šlechtických rodin v různém stupni úpadku a rozkladu. Whateleyovi a Bishopovi rovněž žili v této oblasti Massachusetts po mnoho generací a vskutku byli současníky nejen starého Billingtona, ale už úplně prvního Billingtona – jenž vystavěl onen velký dům s „ružovým oknem“ – jak mu říkali – třebaže růžové nebylo; a mělo se za to, že pověsti, které vyprávěli, pocházely z minulých generací a byly přinejmenším podobné pravdě, pokud přímo neodpovídaly přesně skutečnosti, takže to vyvolalo nový zájem o Billingtonovy lesy i samotného pana Dewarta.

Ambrose Dewart měl nicméně to štěstí, že nevěděl nic o těchto dohadech a klepech, které vyvolal jeho tajemný příjezd. Byl samotářské povahy, a proto se oddával samotě, v níž se nyní nacházel; především měl však v úmyslu dozvědět se co možná nejvíce o zisku, který mohl plynout z jeho vlastnictví, a k tomuto cíli horlivě směřoval, třebaže – máme-li říci pravdu – pří-

liš nevěděl, kde má začít. Matka mu o jeho majetku neřekla nic, kromě toho, že rodina měla „nějaký majetek“ ve „státě Massachusetts“, který by bylo „moudré“ neprodávat, ale ponechat jej v rodinném držení navěky, a to až do té míry, že kdyby se něco stalo jemu nebo jeho synovi, mělo vlastnictví přejít na jeho bratrance v Bostonu, Stephen Batese, kterého nikdy neviděl. Zůstalo mu vskutku jen několik tajemných instrukcí, které se zjevně zachovaly po Alijahu Billingtonovi, jenž zde tento majetek zanechal, když se vydal do Anglie – tuto řadu nařízení si Ambrose Dewart nedovedl nijak vysvětlit, pravděpodobně proto, že se dosud dostatečně neseznámil se svým majetkem, aby se stala jasnějšími.

Byl například slavnostně zapřísahán, „aby nedopustil, aby voda přestala téci kolem ostrova,“ „nepoškodil věž,“ „neprosil kameny“ nebo „neotevíral dveře, které vedou do cizího času a prostoru“ a aby „se nedotýkal okna a nesnažil se je jakkoli změnit“. Tyto instrukce Dewartovi nic neříkaly, třebaže ho fascinovaly, a když si je jednou přečetl, nemohl na ně zapomenout. Vracely se a běžely mu myslí jako hieroglyfy, a tak ho zákeřně nutily prohledávat dům a potulovat se po lese, mezi kopci a v mokřinách, takže jednoho dne zjistil, že dům nebyl jedinou stavbou, která mu náležela, ale že vlastnil rovněž velmi starou kamennou věž, která rostla na čemsi, co bylo podle všeho kdysi malým ostrovem uprostřed řeky, jež kdysi proudila z kopců jako přítok Miskatoniku, avšak byla už dávno vyschlá po celý rok kromě jarních měsíců.

Objevil to za jednoho pozdního srpnového dopoledne a okamžitě dospěl k přesvědčení, že se instrukce jeho předka týkaly právě této věže. Proto ji zkoumal velmi pozorně a zjistil, že je to válcovitá věž z kamene s kónickou střechou, která měla v průměru zhruba dvanáct stop a byla dvacet stop vysoká. Zjevně zde kdysi býval velký klenutý vchod, což naznačovalo, že věž původně neměla střechu, ale byla uzavřena zdivem.

Dewart nebyl nikterak špatně obeznámen s architekturou a tato stavba ho velmi zaujala, neboť nebylo třeba příliš zkušeného zraku, aby pozorovatel poznal, že kameny, z nichž je vystavěna, jsou dosti staré, a to podle všeho více než samotný dům. Měl s sebou malé zvětšovací sklo, s jehož pomocí studoval některé staré latinské texty v knihovně domu, a tímto sklem zkoumal i kamenné zdivo, přičemž zjistil, že je hladké, vytvořené podivnou neznámou technikou. Zdálo se, že při stavbě bylo použito jakéhosi geometrického návrhu, který se podobal vzorům na obrazcích vyrytých do větších kamenů, jež byly zřejmě použity na zapečetění klenby. Zvláště fascinující byly základy věže, které byly pozoruhodně silné a dělaly dojem, jako by byly zapuštěny velmi hluboko do země; důvodem toho však mohlo být – uvažoval Dewart – velmi dobře i to, že se od doby, kdy na ně hleděl Alijah Billington, okolní země zvedla.

Znamenalo to však, že věž postavil Alijah? Zdála se být nepochybně starší, ale pokud tomu tak bylo, čí ruce ji vystavěly? Problém Dewarta mátl, a protože už věděl o mnoha starých listinách mezi svazky knihovny svého předka, odvažoval se doufat, že by mezi nimi mohl najít nějaké zmínky o staré věži, proto se začal vracet domů, aby je prozkoumal, avšak ještě předtím trochu poodešel, aby si zpovzdálí věž prohlédl. Tak si poprvé všiml, že se tyčí z čehosi, co muselo kdysi být kruhem kamenů. Potěšilo ho, že tento kruh byl v mnoha ohledech podobný druidským rozvalinám v Stonehenge. Voda jistě kdysi obtékala ostrůvek, a to v nemalém množství, protože známky eroze dosud nezmizely vzdor hustému porostu a nevyhnutelnému narušení způsobenému nesčetnými dešti a větry, které nezadržovala žádná překážka.

Dewart kráčet zvolna. Do domu dorazil za soumraku, víceméně proto, že musel obcházet bažinatou oblast, která se rozkládala mezi místem, na němž stála věž, a pahorkem, kde byl postaven dům. Připravil si

večeři, a zatímco jedl, uvažoval, jak by mohl nejlépe začít pátrání, na které se nyní zaměřil. Dokumenty ponechané ve studovně byly většinou velmi staré; některé nebude možné přečíst, protože by se úplně rozpadly. Naštěstí však tam byly občas i listy z pergamenu, takže bylo možné se jich dotknout bez rizika zničení, a byla zde rovněž knížka vázaná v kůži podepsaná dětskou rukou „Laban B.“, což s největší pravděpodobností byl syn onoho Alijaha, který z této země odcestoval do Anglie před více než sto lety. Po zralé úvaze se Dewart rozhodl začít s knížkou; jak se ukázalo, byl to dětský deník.

Četl při světle lampy, protože problém s elektřinou zapadl do bažiny úředního šimla kdesi v odlehlém koutě země, odkud dostal příslib, že se nakonec objeví nějaké uspokojivé řešení. Světlo lampy společně se žlutou září z krbu – noc byla trochu chladná, takže v něm zatopil – dávala studovně příjemnou, útulnou atmosféru a Dewart už brzy bloudil minulostí, která před ním vystupovala ze škrábanice na zažloutlých stránkách. O dítěti, Labanovi, usoudil, že šlo o jeho pradědečka; chlapec byl zřejmě předčasně vyspělý, protože jeho věk byl podle začátku sešitu devět let a na konci, kam se Dewart podíval, aby si to ověřil, mu bylo jedenáct. Očividně byl bystrým pozorovatelem detailů, takže se jeho zápisky netýkaly výhradně událostí v domácnosti.

Brzy vyšlo najevo, že hoch neměl matku, a podle všeho jeho jediným společníkem byl indián z kmene Narragansettů, který sloužil u Alijaha Billingtona. Byl jmenován střídavě jako Quamus nebo Quamis; chlapec si zřejmě nebyl jistý, která varianta byla správně, a zřejmě byl věkem blíže k Alijahovi než k chlapci, což se dalo odvodit z uctivého postoje patrného z Labanových zápisků, jenž byl tak zřetelný, že nemohlo jít o společníka stejného věku. Deník začínal vyprávěním o chlapcově každodenním životě, avšak poté, co svůj běžný den popsal, o něm už dál nehovořil. Místo toho své zápisky věnoval líčení toho, co dělal v těch

několika odpoledních hodinách, kdy měl volno od studia a mohl se po libosti potulovat po domě, případně v indiánově doprovodu po lesích, třebaže napsal, že mu doporučovali, aby se nevzdaloval daleko od domu.

Indián byl velmi tichý a mlčenlivý, jistou výmluvnost projevoval jen ve chvílích, kdy chlapci vyprávěl legendy svého kmene; hoch měl bujnou představivost, takže si oblíbil jeho společnost, ať už byl indián v jakékoli náladě, a příležitostně si zapisoval do deníku vyprávění svého společníka, který – jak se ukázalo – rovněž dělal „po večeri“ nějakou práci pro Alijaha.

Zhruba v polovině byly zápisky přerušeny; několik stran bylo vytrženo a odstraněno, takže zde zůstávalo období, ze kterého se nedochovaly žádné Labanovy záznamy. Hned potom následoval zápis pocházející ze sedmnáctého března (rok nebyl uveden), který Dewart četl zamyšleně a se vzrůstajícím zájmem, protože skutečnost, že předcházející stránky scházely, podtrhovala sugestivnost vyprávění.

Dnes, po poslední hodině studia, jsme si vyšli ven; padal sníh a Quamis šel kolem bažiny a nechal mě, abych na něho počkal na spadlém kmenu, což se mi příliš nelíbilo, a nakonec jsem dospěl k tomu, že bude dobré, ne-li lepší, jít za ním. Takže jsem vyrazil po stopě, kterou nechal v čerstvém sněhu z minulé noci, a narazil jsem na něho na místě, kam nám otec zakázal chodit, na břehu řeky, v místech, kde je vystavěna věž. Klečel s rukama vztaženýma k nebi a říkal nahlas slova ve své řeči, kterým jsem nerozuměl, protože jsem se jí naučil jen málo, ale znělo to jako Narlato nebo Narlotep. Chystal jsem se na něho zavolat, když tu mě spatřil. Hned se postavil, došel ke mně, chytil mě za ruku a odváděl mě odtud; ptal jsem se ho, jestli se modlil nebo co dělal a proč se nemodlil v kapli, kterou postavili běloši, kteří mezi jeho lidem působili jako misionáři; on však neodpověděl, jen mi řekl, že nesmím svému otci říct, kde jsme byli, protože jinak by on, Quamis, byl potrestán, že na to místo šel vzdor zákazu svého zaměstnavatele.

Avšak pusté místo mezi skalami a kvůli vodě nepřístupné mě nijak nepřitahovalo, ať už tam Quamise proti přání mého otce táhlo cokoli.

Zápisky z dalších dvou dnů byly běžné a po nich následovala opatrná věta, která naznačovala, že Alijah objevil indiánův přestupek a potrestal ho, avšak jak ho potrestal, to hoch nezaznamenal. Po dalších sedmi zápiscích opět následovala zmínka o „zakázaném místě“; tentokrát indiána a hocha zastihla náhlá sněhová bouře a zabloudili. Klopýtali po cestě, sníh byl velmi hluboký a padal na měkkou půdu, která se otevřela pozdně březnovému slunci, vítr jim foukal sníh do očí, a najednou „jsme přišli na místo, které jsem neznal, ale Quamis silně vykřikl a snažil se mě odtud rychle odvést a já jsem si uvědomil, že jsme dorazili k potoku, který tekl kolem ostrova s kruhem kamenů a s věží, avšak tentokrát jsme k němu přišli ze vzdálenější strany. Jak jsme se tam dostali, nevím, protože jsme se vydali opačným směrem, na východ, a měli jsme v úmyslu jít k řece Miskatonic; možná nás tolik zmátla náhlá vánice. Quamis velmi spěchal a byl zjevně vyděšený, a proto jsem se ho opět vyptával, čeho se tak obává, ale on mi odpověděl jako předtím, že si to můj otec „nepřeje“ – což mělo znamenat, že nechce, abych chodil na tato místa, třebaže jinak mohu chodit kamkoli na jeho pozemky, a dokonce můžeme jít i do Arkhamu, nicméně nesmím se vydat směrem k Dunwichi a Innsmouthu a nesmím trávit čas v indiánské vesnici, která je v kopcích za Dunwichem.“

Dál se už o věži nevyskytovaly žádné zmínky, místo toho zde bylo několik zvláštních odstavců. Tři dny po zápisu týkajícího se náhlé bouře hoch zaznamenal náhlou oblevu, která „zbavila zemi sněhu“. Té noci – jak si zapsal následujícího rána – „mě probudily ze spaní zvláštní zvuky v kopcích, jako by někdo silně křičel, a já vstal a šel k východnímu oknu, kde jsem neviděl nic, potom na jih, kde jsem rovněž neviděl nic; potom jsem sebral odvahu a vyplížil jsem se ze svého

pokoje, prošel chodbou a zaklepal na otcovy dveře, on však neodpovídal a já jsem měl za to, že mě neslyšel, takže jsem se odvážil otevřít dveře a vejít do pokoje, kde jsem šel rovnou k jeho posteli. Velmi mě rozrušilo, že jsem ho v ní nenašel; zkusil jsem se podívat z jeho okna na západ a spatřil jsem jakousi modrou nebo zelenou zář, která svítila nad stromy v kotlině mezi kopci ležícími západně, což mne velmi udivilo, protože se zdálo, že právě odtud vycházely a pořád vycházejí zvuky, které slyším – jako by to byly silné výkřiky, avšak nebyl to lidský hlas, a dokonce ani hlas žádného zvířete, které bych znal; zdálo se mi, jak jsem stál u pootevřeného okna, ztuhlý strachem a údivem, že jiné podobné hlasy přicházely zdáli ze směru, kde leží Dunwich nebo Innsmouth, a nesou se vzduchem jako velká ozvěna až vysoko do nebe. Po krátké chvíli zvuky ustaly, stejně jako záře na nebi, a já jsem se vrátil do postele. Když však dnes ráno přišel Quamis, zeptal jsem se ho, co to v noci dělalo takový hluk, odpověděl mi, že se mi asi něco zdálo a on že neví, o čem mluvím, a neměl bych mu o tom nic říkat; já jsem však trval na svém, ale neřekl jsem mu, co jsem viděl, protože to vypadalo, že ho má slova zkrušila. Měl jsem v úmyslu mu říct o svých obavách ohledně otcovy bezpečnosti, ale podle toho, co Quamis říkal, jsem věděl, že otec je v domě, spokojeně leží ve svém pokoji a jako obvykle bude vstávat pozdě, takže jsem nenaléhal, ale předstíral jsem, že jsem zapomněl, co jsem slyšel a viděl, přesně tak, jak mi nařídil Quamis, který pak už vyhlížel klidněji a nevypadal tak rozrušeně.“

Celých dalších čtrnáct dnů se Labanovy zápisky týkaly všedních záležitostí, jako byly jeho studium a četba. Pak se znovu objevila tajemná nárážka, stručná a úsečná: „Zvuky podle všeho stále přicházejí ze západu, ale určitě se ozývají v odpověď na nářek od východu a severovýchodu, což je směr na Dunwich nebo k divočině v jeho okolí.“ O čtyři dny později chlapec opět napsal, že se uložil do postele, ale vzápě-

tí vstal, aby se podíval na východ dorůstajícího Měsíce, a spatřil svého otce venku, mimo dům. „Doprovázel ho Quamis a oba něco nesli, nepodařilo se mi však rozpoznat, co to bylo. Za okamžik mi zmizeli za domem, šli na východ a já šel do otcova pokoje, abych se za nimi dál díval, ale neviděl jsem je, třebaže jsem slyšel z lesa otcův hlas.“ Později téže noci ho vzbudily „jako předtím silné zvuky a já jsem ležel, poslouchal a usoudil, že někdy zněly jako jakýsi chorál a jindy to byl monotónní nepříjemný křik“. Podobné zápisky se objevovaly nějaký čas; tímto způsobem chlapec vyličil skoro celý rok.

Předposlední zápis byl velmi podivný. Celou noc hoch slyšel „silné zvuky“ v kopcích a zdálo se mu, že tyto hlasy, které se ozývaly z hluboké temnoty, musí slyšet celý svět, a následujícího rána „jsem Quamise neviděl, ptal jsem se po něm a bylo mi řečeno, že ‚odešel‘ a už se nevrátí, a navíc že i my před soumrakem odejdeme a vezmeme si s sebou jen malá zavazadla; bylo mi řečeno, abych se přichystal. Zdálo se, že si můj otec velmi přeje odejít, avšak neřekl mi, kam půjdeme. Usoudil jsem, že do Arkhamu, anebo snad nejdále do Bostonu či Concordu, neptal jsem se ale a rychle uposlechl. Nevěděl jsem, co si mám vzít s sebou, ale pokusil jsem se vybrat takové věci, které bych mohl potřebovat na návštěvě – jako toaletní potřeby a podobně. Dost mě překvapoval otcův spěch a jeho starost o čas, protože rozhodně hodlal opustit dům nejpozději v předvečer a řekl, že má ‚záležitost, kterou musí vyřídit,‘ než odejdeme; nicméně si našel čas, aby se mě několikrát zeptal, jestli jsem připravený, jestli už mám sbaleno a podobně.“

Poslední zápis v sešitě, který byl několik stran před koncem, pocházel z onoho odpoledne.

„Můj otec říká, že jedeme do Anglie. Přeplováme se přes moře a navštívíme naše příbuzné v té zemi. Nyní je předvečer a můj otec je téměř připravený.“ K tomu dodal s téměř furiantským rozmachem pera: „Toto

je deník Labana Billingtona, syna Alijaha a Lavinie Billingtonových, už týden jedenáctiletého.“ Dewart zavřel knihu poněkud zaraženě, přece však vyvolala jeho horlivý zájem. Hoch zde nechal se vším, co v deníku nebylo, velkou záhadu, o níž podle všeho nevěděl dost na to, aby Dewartovi poskytl jakoukoli stopu. Stručné vyprávění nicméně představovalo vysvětlení skutečnosti, že byl dům ponechán i s knihami a papíry, aniž by se o ně někdo řádně postaral, protože spěšný odjezd Alijaha a jeho potomka jim nedal dost času, aby se připravili na dlouhou cestu. Vskutku nic nenaznačovalo, že Alijah chtěl odjet definitivně; musel si však uvědomovat, že tomu tak mohlo být, třebaže toho s sebou vzal jen málo. Dewart opět sáhl po knize a rychle jí listoval; znovu pročítal některé pasáže, a tímto způsobem narazil na další tajemný zápis, kterého si předtím nevšiml, protože byl ztracený vprostřed pasáže podrobně líčící návštěvu Arkhamu, na které byl hoch ve společnosti Quamise.

Silně mě zarazilo, když jsem zjistil, že s námi všude jednali s velkou úctou a zjevným strachem; obchodníci se chovali poníženěji, než podle mého soudu obchodníci mají být, a dokonce ani Quamis nebyl nervózní, jako někdy bývají indiáni v ulicích města. Jednou nebo dvakrát jsem zaslechl dámy, jak si tichými hlasy šeptají, a zachytil jsem jméno Billington, které vyslovovaly tónem, kvůli němuž jsem se začal obávat, že to není dobré jméno, protože všechny tyto dámy o něm hovořily s nedůvěrou a pochybnostmi a říkaly to způsobem, jemuž nebylo možné neporozumět; přinejmenším se mnou tomu tak bylo, ačkoliv se mohlo zdát – jak říkal Quamis na cestě domů – že jsem se stal obětí své fantazie a vlastního strachu.

Nuže, starého Billingtona se místní lidé „báli“ nebo jim byl nepříjemný, stejně jako komukoliv dalšímu, kdo s ním byl v nějakém spojení. Tento dodatečný objev u Dewarta vyvolal bezmála horečné očekávání; jeho úkol byl zcela odlišný od běžného genealogického